

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

UNA PARELLA.

¡Si vostés los haguessen conegut! No poden figurarse, en lo mon del romanticisme, tipos més espirituals, més acabats y més nascuts l' un per l' altre.

Ell, l' Alfredo, era lo que 's diu un xicot guapo. Ros, de llavis de carni y ulls melancòlics, semblava un d' aquells personatjes que la fantasia alemana ha omplert de vida, per ferlos morir d' amor al peu d' una reixa, exhalant sospirs y cantant cansonetas a la seva desdenyosa dama.

Ella... ¡oh, ella! ¡Qui podrà, ni remotament, descriure la elegancia, la bellesa, la perfecció de l' Angeleta?

Ni la palmera gronxa ab més suavitat lo seu tronch vincladis, ni las estrelles d' una nit d' hivern brillan ab més esplendorosa puresa de lo que 's gronxava 'l flexible cosset y de lo que brillavan los amorosos ulls de la enamorada de l' Alfredo.

Ell la estimava a n' ella com ella estimava a n' ell. Alló no era amor: era frenesi, deliri. Van comensar per enviar sospirs sutils y armoniosos: los sospirs van transformar-se en cartetas plenas de mel y sucrecandi; vingueren després citas rodejadas d' eheant y misteri, y acabaren per convertir una passió que havia comensat per una petita guspira, en un volcan

desatentat entre mitj del qual se sentian bategar dos cors abrussats per un mateix foch, pugnans per acostarse més y més y precipitarse l' un dintre del altre. Un grau més de calor, y la evaporació era inevitable. L' un vivia sobre; l' altre sota del meu pis. Jo era la frontera que separava aquells paissos alterats per una constant efervecencia.

Tots dos me coneixian. Jo tenia la prudencia de no ser may molestós ni indiscret, y entre aixó y lo comunicatiu que son los enamorats quan las cosas los marxan vent en popa, més de quatre vegadas me feyan partícipe de las sevas impresions, quan no depositari dels seus secrets.

—¡Ah! 'm deya l' Alfredo alguna vegada que 'l trobava baixant de casa d' ella; es verdaderament preciosa; es l' ángel que jo he somiat tota ma vida. ¡Aquell cosset! ¡aquell cosset! Alló es una sirena, un jonch, un lliri...

Las confidencias de l' Angeleta eran per l' istil. —Me fa vergonya dirho; pero l' estimo tant com se puga estimar, y 'm sab greu no tenir més gran lo cor pera poder estimarlo més encara... ¿Qué se jo? Me sembra que l' Alfredo es l' ideal que la sort m' indicava, lo sér que 'm tenia reservat. ¡Tant blanquet, tant primet, tant finet! Sembla un cisne...

Al arribar a situaciones com aquestas, los ulls l' hi espurnejavan, y jo procurava girar qua.

Seguint las cosas lo seu curs natural, vá venir lo dia que tots dos esperavan ab deliri.

Trobava a n' ell: —Tant mateix, es cosa feta. Dissapte vinent l' Angeleta será la mèva esposa. ¡La mèva esposa! ¡Aquell lliri, aquella palma del desert!

Trobava a n' ella: —Ja ho déu haver sentit a dir. Dissapte l' Alfredo será meu per tota una eternitat. ¡Ay... meu! Me sembra un somni! Aquell ángel, aquell colomet!

Los cinch ó sis dias van passar rápidament, y en efecte, lo dia designat la remor dels cotxes primer y 'l soroll de las copas després, me van indicar que aquella palma tant tendra, tant prima y tant flexible, y aquell ángel tant blanch, tant ros y tant que se jo que més, estavan lligats al carro del matrimoni per *in saecula saeculorum*.

Poch temps després varen mudar de casa, y com que en una gran ciutat las personas conegudas ab dificultat se troban una vegada qu' altra, vaig deixar de veure 'ls.

Per una familia coneguda seva sabia que l' Alfredo y l' Angeleta vivian en perfecta armonia, y de tant en tant, regularment cada any, sentia dir que un nou rebrot havia anat a embellir l' arbre del seu amor.

Nou ó déu anys havian passat sense que ni una sola

vegada hagués topat ab ells, quan l' altre dia, prop de la cascada del Parque, me trobo plantat davant meu al célebre matrimoni.

Casi bé no 'ls coneixia. Ella s' ha convertit en una bota. Coll, cos y camas, tot t' la mateixa amplada. La carn l' hi sobra per tot arréu, y podria molt bé ensenyarse com una notabilitat. Sembla la *niña gorda*.

A l' Alfredo l' hi passa tres quartos del mateix. Ab la cara plena de pelots mal posats, lo clatell vermell y la panxa horriblement abultada, t' tot l' aspecte d' un Baco de levita y sombrero de copa.

Várem tenir un bon rato de conversació, y al fi, veient que 's feya tardet, vam despedirnos oferintme la seva casa y suplicantme que 'ls anés a veure sovint.

Al separarme d' ells no vaig poder contenir la rialla, que feya estona que amenassava esclatar.

—¡Oh ilusions vanas! vaig pensar mirantme 'ls de regull. ¡Vet' aquí en qué s' han transformat la flexible palma y l' angelet blanch y ros!

E. GUMÀ.

EN LOS EXÁMENS.

Era l' época dels exámenes: las mares plenas d' orgull empolaynavan als fillets de las sevas entranyas, creyant que com més bonichs anessin, més bé quedarian.

Lo mestre, que tot lo que tenia de flach tenia de pundonorós, ja feya quinze dias que ensajava la comedia, repartint a cada deixeble 'l seu paper, triant als més aventatjats y que més havian de lluhirse en cada assignatura, fentlos escriure planas en cartipassos de tots los números y fins en paper blanch y preparant la cosa de la millor manera possible, a fi de quedar com un home davant de la Junta de instrucció pública, del rector y dels pares de familia que no podrian deixar de assistir a un acte tant important.

Tot era activitat en l' estudi del Sr. Ignaci, y fins los deixebles més petits no desdeyan y posavan tot lo seu punt en honor al seu mestre, honrantse a si mateixos.

En cambi, ab en Llorens, qu' era un ganapia de de disset anys, alt y escardalench, no s' hi podia fer carrera. Tenia totas las picardias imaginables, pero en tocant a la lletra no volia entrarhi. Fins llavors havia jugat encare a bala y a baldufa, y a geps y a amagá esquesnas; pero sense saber com, de la nit al demati, va formalisarse y va darlas per fer l' amor a las xicotas.

La primera que vá rebre las sevas declaraciones amorosas vá ser la criada del mestre.

—Tú ets l' únich que 'm fás por, quan arribi l' hora dels exámenes ¿Qué respondrás, burro? Vamos a veure ¿qué respondrás quan jo, ó algun de la junta t' preguntem alguna cosa? ¡Ah! Després de tot, per un frare

no 's pert un convent, ni per un ase s' ha de perdre la reputació de un professor de instrucció primària. Ho tens entès? Jo t' asseguro que aquell dia t' faré tornar roig de vergonya.

M' havia olvidat advertir-vos que l' acció de la narració present transcorre en una vila de Catalunya governada per un arcalde que encare que no era tonto era molt malaltís, y que havent de fer llit molts dies, havia de deixar la vara al primer tinent d' arcalde, que no tenia altre defecte que 'l de ser sòrt com una campana.

—Ja m' ha tirat lo mort a sobre, exclamava 'l tinent d' arcalde la vigília dels exàmens. És una cerimònia que no fa per mi, y resoltament, lo qu' es jo no vaig a presidir-la.

Los seus companys de municipi van insistir.

—¿Qué dirá 'l poble de nosaltres? 'l hi deyan cridant com uns desesperats.

—Pero ¿que no veyeu que jo sordejo una mica y que per força haig de fer un paper ridicul?

—Paper ridicul! De cap manera, vostè no ha de fer més que seure, presidir y a l' hora de la distribució dels premis, a tots los que 's presentin a recullir-lo, los hi diu lo mateix:—«Jo 'l hi dono las mèvas felicitacions en nom de la vila, vagi seguint per aquest camí». Aixó ó bé una cosa per aquest estil.

Lo tinent d' arcalde era débil de caràcter y davant de tant repetidas instancias, va cedir exclamant:

—Bueno si es aixís, faré un sacrifici. Pero consti que m' limitaré a seguir lo conscell del secretari. No diré ni més ni menos.

Los exàmens van estar molt concorreguts y 'ls deixebles del Sr. Ignaci van respondre al pel.

Als pares los hi queya la baba y a las mares no cal dirho, sobre tot a l' hora de la repartició de premis.

Los alumnos més aplicats anavan pujant de un a un a la tarima, a rebre qui un llibre, qui una corona, qui una medalla.

A tots ells, lo tinent d' arcalde sòrt, que s' havia après de memoria las paraulas del secretari, los hi deya:

—Jo 'l hi dono las mèvas felicitacions en nom de la vila, vaja seguint per aquest camí.

Tot era satisfacció en mitj de la solemnitat del acte.

Per últim lo Sr. Ignaci va cridar a n' en Llorens per donarli 'l rapa-polvo que 'l hi havia promès.

En Llorens va pujar a la tarima.

—Sr. President, va exclamar lo mestre ab veu digna y severa. Hi tingut lo gust de presentarli al millor de la classe, no s' estranyi de que are 'l hi presenti al pitjor. Aquí te 'l més gran de tots los mèus deixebles, y que en quan a atolondrat y a tonto ningú 'l hi porta ventajje. L' hi participo que ahir vaig sorprendre 'l fent un petó a la criada.

Lo tinent d' arcalde, que a pesar de que no sentia res, havia anat fent signos afirmatius ab lo cap, exclamà:

—Jo 'l hi dono las mèvas felicitacions en nom de la vila. Vaja seguint per aquest camí.

Una rialla general va ressonar en tot l' estudi. Lo tinent d' arcalde, girantse al rector, l' hi preguntava:

—Mossen Arcís, ¿y are de qué riuen?

A. DEL F.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Digna d' aplauso será sempre l' empresa del Teatro Lirich, per havernos dat a coneixe un conjunt de notables artistas d' ópera francesa y algunas obras novas, que sols de nom eran aquí conegudas. Després de l' ópera *Carmen*, tant justament celebrada, no per l' argument; pero si per la música; després de *Haydée*, tant xamosa y aplaudida, l' ópera de Boildieu *La dama blanca*, inspirada en una tradició escocesa, ha fet per últim la delícia dels filarmónichs, que no s' han cansat de sentir-la y rébre-la ab grans aplausos. *La dama blanca* té una porció de pessas de primer ordre: es un empelt felis de la música francesa y la italiana: está plena de delicadesa y conté una instrumentació senzilla, rica y perfectament entesa. La Gally Larochelle, lo tenor Engel y M. Durat van lluhir en aquesta producció las sévas facultats, alcansant aplausos bèn mereuscs en lo doble concepte de actors y de cantants.

La companyia s' ha despedit del públich, y l' elegant Teatro Lirich ha tancat las sévas portas, ab gran sentiment dels filarmónichs.

També s' ha despedit del públich lo tenor Bergés, que formava part de la companyia de sarsuela del Espanyol, en qual teatro després de repetir-se *La mendiga del Manzanares* y *El Salto del Pasiego*, se ha posat en escena a benefici del nostre país Banquells *Los mosqueteros grises*, de qual producció 'ns ocuparem en lo pròxim número.

Cap novedat registra aquesta senmana l' escena del Tivoli; no aixís la del Buèn Retiro, ahont la simpá-

tiça Canetta ha donat la seva funció de benefici estrenant lo ball *El lago encantado*, que té combinacions molt hermosas y dona a la primera bailarina ocasions de lluhiment en los passos a dos que executa com ella sola sab ferho, ab ajust, molta seguritat, forsa y gracia inagotable.

En aquell teatro s' está preparant l' estreno de *Los sobrinos del Capitan Grant*, presentantse algunas decoracions novas de trinca. Ja veurém qué tal se presenta aquesta obra tant coneguda y aplaudida pel nostre públich.

Lo Circo Equestre cap a sas darrerías vol quedar bé y ho logra. Al menos té cada dia una bona entrada, y 'ls dijous y diumenjes un plé de gom a gom. A més de la familia Castagna, de la qual ne forman part las simpáticas Elisa y Adela, que son dos castanyas que jo las treuria del foc a qualsevol hora, ha debutat la familia Lenton, composta de un pare y dos noys que cada nit entusiasman a la concurrencia ab l' aplom y la seguretat ab que executan los més difícils exercicis. Tot consisteix per la part del pare en tirar las criaturas en l' ayre y rébre-las ab los péus, després de ferlos fer salts mortals, dislocacions y altres diabluras per l' estil, y en realisar aquest exercici ab una llestesa y una seguretat verdaderament pasmosas. —Lo funámbul Bertrand, que va debutar l' últim dimars, es també una notabilitat digna de ser vista.

N. N. N.

LO MESTRE DE MINYONS.

Planys.

(A MON AMICH PERE JULIÀ.)

«Ecco homo! aquí 'm teniu, contempléme y admiréme, y acabat de tot diguéme si só un mort ó si só un viu. Soch lo mestre de minyons, viu retrato de la gana: si pá tou tothom demana, jo sols busco rosegons.

a... b... c...
 «Jo no sé com ho faré!
 i... o... u...
 «Lo que sé, es qu' estich dejú!

Mos somnis ans eran lluitas per fer la ciencia més clara, y no, fills mèus, com faig are que sempre somio truitas. Ja ni d' ensenyá tinch esma, y a rapapiejar comenso, perquè es molt trist quan jo penso que per mí sempre es quaresma.

c... b... a...
 «Ay ditxós qui pot menjá!
 u... o... i...
 «No ho puch dirho pas així!

Fins de mí fugen las moscas: sigle dinou, bé 'm consums; per sé 'l sigle de las llums m' has bèn deixat a las foscas. Lo progrés va fent sa rua, camina sens compassió sempre ¡avant! ¡avant! pró jo me vaig quedant a la qua.

a... b... c...
 «Diuen qu' are aném tant bè!
 i... o... u...
 «que potser menjará algú!

Los minyons están contents perque ab tota paciència los ensenyo l' art, la ciencia, literatura é invents. Y en ferlos sabís m' empenyo y 'ls ensenyo tot quant sé, puig perque no 'ls falti ré, uns la camisa 'ls ensenyo.

c... b... a...
 «Tot lo que 'ls puch ensenyá!
 u... o... i...
 «No 's poden queixar de mí!

Si atipantse se pot viure, encare aixó me consola; mirantme mestre d' escola m' atipo d' un tip de riure. Y estich tip de lo que hi ha, y de sé mestre, y fins home: tant m' atipo, que no es broma ja estich tip de dejuná.

a... b... c...
 «Ser mestre! ¡quin viure bè!
 i... o... u...
 «quin cor que tenen més dú!

Mas dents son tant poch gastadas, sembla que vaig neixe ahí; sols de no ferlas serví, las tinch totas rovelladas. Y pateixo y m' amohino vivint com visch com un poll; si fins lo canó del coll d' en tant en tant m' estrenyino.

c... b... a...
 «¿Quí tingués un tros de pá!

u... o... i...
 «Si 'm pogués cruspirme a mí!

Sort qu' are ab un hospital m' emplean... per fé carrera; serveixo de calavera per l' historia natural. Y allí l' escéptich y 'l neo y lo sabi y l' ignorant, en mí van estudiant l' homo sapiens de Linneo.

a... b... c...
 «Ay la gana m' ho fá fé!
 i... o... u...
 «Jo ho tingués sempre segú!

RAMON COLL GORINA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Acaba de morir a Paris M. Wittersheim, antich director del *Diari Oficial*, y un dels homes més grossos de Paris.

Si se'n volen convence, obrin l' última *Ilustració* y trobaran lo seu retrato.

Wittersheim solia passejarse pels corredors de la Cámara y l' hi deya un company:

—Veus' aquí que si fosseu diputat, seriau diputat obstruccionista.

—En un altre concepte seria molt curiós que, fosseu diputat, l' hi repetia M. Lockroy, lo popular escriptor.

—¿Per qué? preguntava l' aludít.

—Perque vos sol formariau un grupo.

Quan Maria Antonieta aná a Fransa per casarse ab lo delfi que després va pendre 'l nom de Lluís XVI, varen ferse unas festas suntuosissimas.

Lo rey Lluís XV dirigintse al abat Teray, interventor general d' Hisenda, l' hi preguntá:

—¿Qué 'us semblan aquestas festas?

—Senyor, va respondre: *impagables*.

Lo célebre rey de Suecia Carlos XII va fer la seva primera expedició militar a l' edat de 18 anys, anant a desembarcar en las costas dinamarquesas, a fi de auxiliar al seu cunyat a qui 'l rey de Dinamarca tractava de expulsar de Holstein. Al desembarcar va sentir per primera vegada 'l xiulet de las balas.

L' efecte d' aquest xiulet era nou per ell y va preguntar al comandant Stuart de qué provenia.

—Es lo ruido de las balas que 'us disparan, respongué 'l comandant.

—Está molt bé, exclamá 'l rey: en lo successiu aquest ruido será la mèva música.

ESQUELLOTS.

Senmana d' eleccions, senmana d' emocions. ¿Qui es capás de descriure las angunias dels candidats, los sobre-salts dels electors, las esperansas dels uns, las decepcions dels altres?

Jo hi conegut candidat que ha sigut viu y mort alternativament dotze vegadas.

Uns cops guanyava de sis vots, altres cops perdia de déu, y no 'hi havia més que véure 'l per coneixe quan perdia y quan guanyava.

—Ho duya escrit a la cara?

—No, cá: ho duya escrit al nas: quan guanyava se l' hi escursava, quan perdia l' hi creixia dos pams.

Sembla que are 'l govern se proposa mirar pels mestres de estudi.

Al efecte permeterá que 'ls Ajuntaments, los paguin, y si 'ls Ajuntaments no ho fan, ell mateix se cuydará de ferho.

¡Pobres mestres d' estudi!

Vivian prop de la llar y no menjavan sopas, y are haurán d' esperar que 'ls las portin desde Madrit.

L' Ajuntament ha acordat cambiar de traje dels municipals.

¡Qué volen ferhi!

Las nenas petites se dedican a vestir y despullar ninas.

Los ajuntaments petits se dedican a vestir y despullar municipals.

¿Ja ho saben? Tindrém firas y festas de la Mercé.

L' Ajuntament las ha acordadas dividintlas en ordinarias y extraordinarias.

Tres anys de carrera serán ordinarias; y cada quatre anys n' hi haurá una d' extraordinaria.

La del any que correm será ordinaria y consistirá en lo següent:

Primer dia: Alborada per las músicas de la guarnició.
 Segon dia: Castell de foch en la Plassa de Tetuan.
 Tercer dia: Marxa de las antorxas per las músicas de la guarnició.
 Total: un castell de foch en mitj de una guarnició.
 ¡No'n vindrán poch de forasters!

Ja s' anuncia l' aparició de una nova estrella ab qua.
 Vels'hi aquí un nou element que podria posarse en lo programa de las firas y festas.

Aixis més de un pagés a qui ab la aglomeració l' hi farien corre 'l porta-monedas podria dir:
 —Ja ho deya la mèva avia, que las estrellas ab qua duhen desgracia.

Lo Contador de l' antigua Junta del Cementiri s' ha negat a entregar los documents a la nova Junta nombrada per l' Ajuntament, prestant qu' ell no reconeix la legalitat de aquesta última.
 Y are l' Ajuntament tracta d' entregar al Contador als Tribunals.
 ¡Qué volen ferhi! Comptes vells, barallas novas.

Lo fiscal de la Habana ha denunciat novament lo periódich que 's publica en aquella capital ab lo titol de *La Razon*.
 Dugos denuncias en poch temps.
 Lo director del periódich podria dir:
 —N' hi ha per perdre *la rahó*.

Estadística: A Inglaterra hi ha 17.565 estudiants; a Fransa 18.400 y a Espanya més de 27.000.
 De manera que per aquest costat som la nació més sàbia del mon.
 ¡Tant sabis y aném a péu!

¡Gran innovació!
 Los carros de las escombrarias que fins are ferian l' olfato y la vista feriran d' aquí en avant l' oido.
 Tois ells portan, per ordre de l' autoritat, una campana que ab los sotrachs del carro va tocant per los carrers.
 Algun escombriayre ingenios ha trobat lo medi de convertir los matxos en campaners. Consisteix en lligar un cordill al batall de la campana y pèl altre extrem a la qua del matxo.
 Las moscas s' encarregan de fer moure la qua y la qua s' encarrega de tocar la campana.

L' altre dia una senyora vella de aquellas que vesteixen hàbit y duhen una corretja de xarol al costat, passant pèl carrer Nou va sentir lo *gananch* de una campana que ressonava en lo carrer de Sant Ramon.
 Plena de compunció va agenollarse donantse grans cops al pit.
 Lo ruido de la campana anava acostantse, y per últim va girar la cantonada un carro de las escombrarias.
 No poden imaginarse l' indignació de aquella bona senyora.
 —¡Ay, Senyor! exclamava. En quin temps hé'n arribat.

L' autoritat ha prohibit a M. Mayet que pugua elevarse en globo.
 ¡Ja ho veuen quina societat la nostral
 No hi ha medi d' elevarse sobre 'l nivell del vulgo.
 Ni en globo.

En los cafés de Colon y Sigle XIX s' han estrenat unas taulas anunciadoras.
 Anuncis per tot arréu: aixó es lo que convè, los anuncis entran pèls ulls.

¡Y encare lo que hi ha que fer en materias d' anuncis!
 L' inolvidable Bartrina, en vista de que molts dels anuncis que 's publican no 's llegeixen, havia proposat un medi infalible de que 's llegissen.
 Consistia en colocalos en las aceras, y a sis ó set ó vuit pams del anunci una corda ó un fil-ferro dissimulat, al objecte de fer entrabancar al transeunt, de manera que caygués de bigotis sobre l' anunci.
 Aixis no podria alegar ignorancia ni distracció.

¡Quin resultat més segur donaria, si l' anunci de l' acera, posat de aquesta conformitat, alabés l' us del àrnica contra 'ls cops y las caygudas!

Si s' anava ampliant lo sistema, ¡quin camp més extens lo dels anuncis!
 Figürinse un apotecari qu' encomiès las virtuts de

una purga; anunciantho en los plats dels primers restaurants de Barcelona!
 Efecte segur.

Un lector constant de l' *Esquella*, nos envia com a document curiós la següent factura, copia autèntica del original.

Procedeix de un sabater y diu en lo marge:
 HORMA.—CIENCIA.—CALZADO.
 Por la ciencia, elevamos los dos artes al rango de productos higio-medicamentosos y mereciendo la alta aprobación de la M. I. Academia Médico-farmacéutica de Barcelona.

La factura diu:
 «Barcelona 10 agosto de 1881.—D. N. a N. DEBE:
 «Un par de botinas que por rara coincidencia se facturan en el presente precio, puesto que radica fuera de la normal la cantidad efectiva.»
 Recibimos conforme dicho importe.
 Següeix la firma.
 ¡No 'ls sembla que aquest *higio-medicamentoso* que vol arreglar los péus del próxim, hauria de comensar per arreglar lo seu cap?

QUÈNTOS.

—Hola, Enriquet, ¿com estem?
 —¡Psé! D' aquella manera.
 —¿Que tant mateix se t' ha mort la sogra?
 —Ca, home: ni 'ls mils. Va caure malalta com sabs: vaig ferla assistir pèl doctor Roure, que com no ignoras es amich mèu, y ell me l' ha salvada. Francament, Paco, en aquest mon cada dia s' experimentan nous desenganys. Desde aquesta feta, ja no crech en res, ni en l' amistat.

Al contractar a un tenor, preguntava un empresari al director artístich:
 —Vamos a veure, ¿Fulano de tal dona 'l dó de pit?
 —Si no 'l dona, senyal que l' ha donat, va contes-tarli 'l director, porque lo qu' es are com are ja no 'l tè.

Un jove corrido a la seva *querida*:
 —Ja sè, Roseta, que demá es lo teu sant: no me 'n olvido; pero voldria coneixé 'l teu gust: ¿quina es la flor que t' agrada més?
 —¿La flor?
 —Si.
 —Si tractas de regalármela, la flor més agradable per mi es un armari ab mirall.

—¿Y are? ¿De qui portas dol, Salvador?
 —De la meva sogra. Va anar a Pantincosa a pendre 'ls banys y allí s' ha quedat.
 —¿Carambal Ho sento... T' haurá donat molta pena aquest succés.
 —Jo ho crech. Lo que més grèu me sab, es haverli pres bitllet d' ida y vuelta. Are veyas si jo hagués pogut imaginárho ¿quina necessitat hi havia de la *vuelta*?

Dos metjes están fent una operació molt delicada. Un d' ells maneja la llanseta ab molta destresa, y al cap de poch moments s' aboca a l' orella del altre y l' hi diu:
 —Vaja, ja está llest.
 —¿Com, ja está llest! exclama l' altre: déixam donarli al menos un cop de llanseta. Com que no ha patit gens, semblaria que la operació es molt fácil.

Estém en la representació de un drama de Echegaray; escoltém a dos senyors que disputan en un racó del passillo.
 —Jo prohibiria en un tot las representacions de las obras de Echegaray.
 —Home, no se perquè, concepcions tan magnificas, tan...

—No, senyor, anava a dir tot lo contrari; escenas tan inmorals no 's deuen posar a la vista del públich.
 —Aixis se corretjeix la humanitat.
 —No, senyor, no, no 's corretjeix aixi; pero acabém. Jo no tinch fillas; per tant, no 'm veuré en lo compromís de portarlas; pero son tant inmorals totas las obras del dia que... vamos, no *portaré may la querida al teatro*.

Un que va a veure a un metje:
 —¿Y donchs qué tè vostè?...
 —No ho acabo d' entendre.
 —¿Poca gana?
 —Gens.
 —¿Y qué més?
 —Qué vol que l' hi diga... Un desapego, una deixades, que res enterament me dona gust. Fins l' assistir als funerals ab música es una cosa que ha arribat a cansarme. No ho hauria dit may.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
 Dos-primer-dos son lletras que 'l mestre nos vá ensenyar, y per cert que per apéndrelas *hu-ter-sa* 'm feya tornar.
 Lo total es un objecte que s' estira, 's vá arronsant y que si 't treus jech y hermillá desseguida lo veurás.

SR. NASTASI.

II.
 Sembla que 'n Pere está mal de tant de beure *segona*, puig-tè 'l *primera-total* y tres tota sa persona.

J. ESCOFET.

SINONIMIA.

Quan tot está 'l senyor Pere ab lo *tot* que l' ilumina tot cavilar y rumiar lo porvenir que desitja.

J. PLANAS.

TRENCA-CLOSCAS.

Ell porta l' ordre.
 Formar ab las lletras d' aquesta frasse degudament combinadas lo nom de un carrer de Barcelona.
 QUI QUICES CABRERA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
 2 3 2 5 4 2.—Idem de dona.
 1 6 5 6 3 2.—Idem de dona.
 1 2 3 4 5 2.—Idem de dona.
 3 4 3 4 1 2.—Gracia cómica.
 1 6 5 6 3 4.—Un animal.

SIMPÁTICA LOLA.

CONVERSA.

—¿Ahont aném?
 —Home, cap a la ciutat.
 —¿Y per qué hi anéu?
 —Hi aném pera dorar los quadros del....
 —¿De qui?
 —Endevínaho.

Q. QUA.

OCTÓGONO.

Omplir los pichs ab lletras que llegidas horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla, lo que tothom desitja estar.—2.ª lo que tenen tots los animals.—3.ª un funcionari que vá de nit.—4.ª un òrgano de molts peixos.—5.ª búscan per la mar.—6.ª Un animal fiero.

F. FIN.

GEROGLIFICH.

I I V
 1881
 I I I
 V
 N N

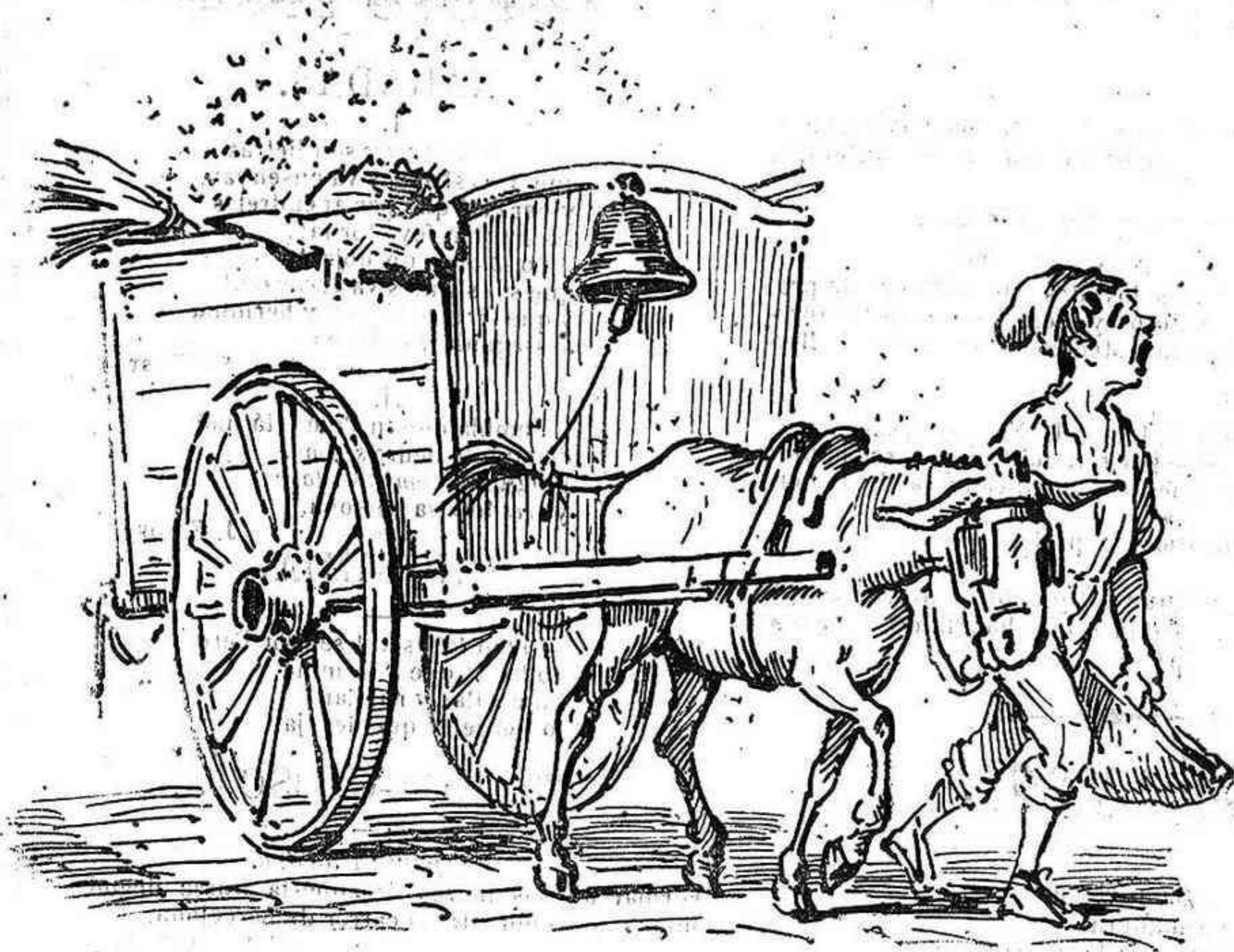
ANDRÉU SARATÉ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—*Ri-u-re*.
- IDEM 2.ª.—*Al-fo-n-so*.
- ANAGRAMA.—*Tano, Nota, Tona*.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—5 1 6 4
4 6 1 5
1 5 4 6
6 4 5 1
- ROMBO.—
LL
P A P
LL A V O R
P O P
R
- TRENCA-CLOSCAS.—*Capellades*.
- CONVERSA.—*Joana*.
- GEROGLIFICH.—*No es esca tot lo que s' encen*.

LA CAMPANA DEL ESCOMBRIARE EN PERJUDICI DELS GOSSOS.

Minyonas, fora galbana
que jo toco la campana.

—Pepeta, ¿qué no vas á missa? ¿No sens la rematada?
—No senyora: si es l' escombriare.

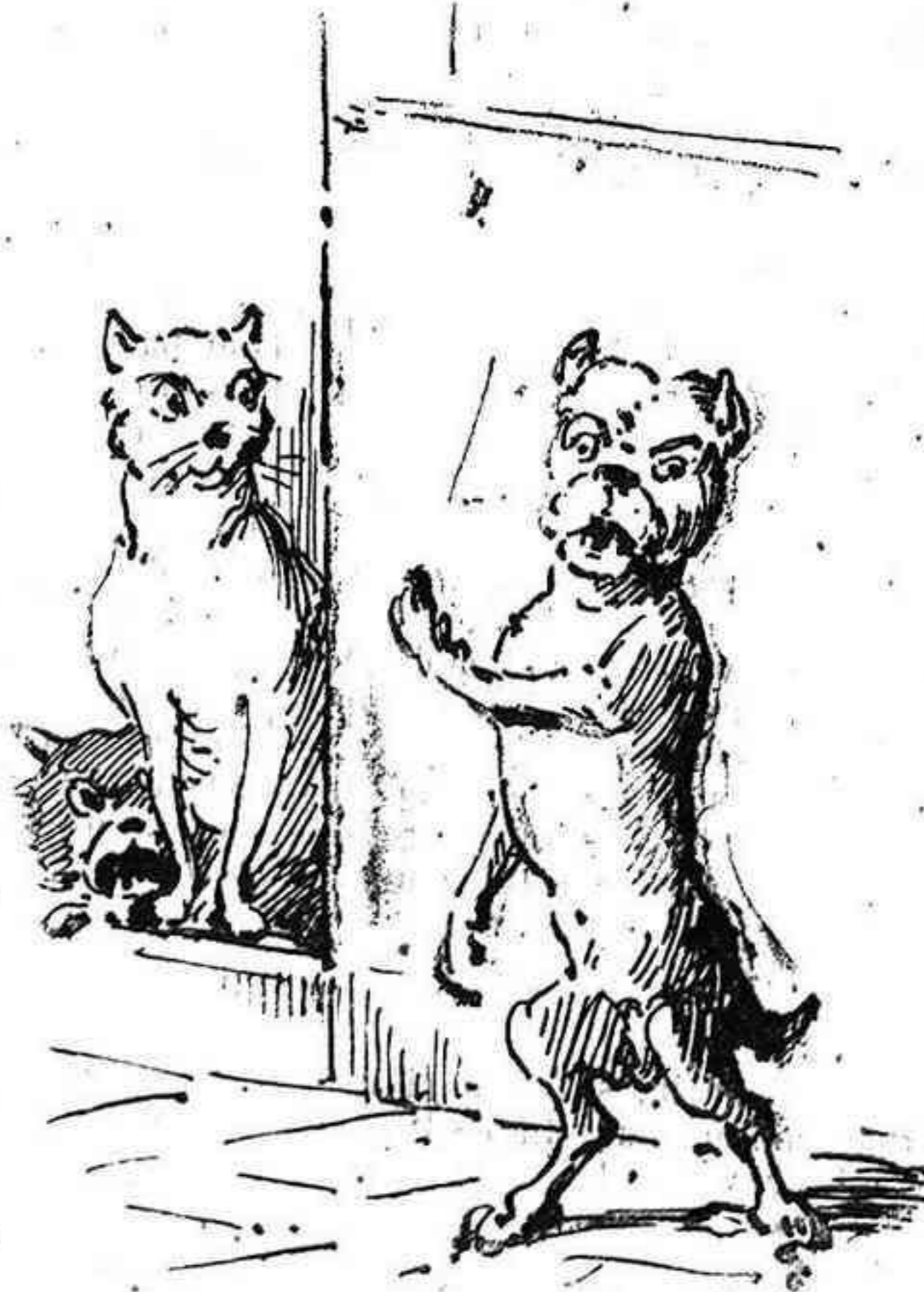
—¡Ay Moro, ja se 'ns han acabat aquells xeflis que feyam
á las nits!
—No me 'n parlis Palomo: entre 'l bando del llás y la dit-
xosa campana no sé de qué viurém.

—Totas las nits ja se sabia, nos reuniam uns quans companys, y aixis que las
baixavan, alló anava á doju.

—¡Aquesta campana! ¡Oh! Sembla la dels sentenciats. Tres
dias que no hi tastat res: ó 'l llás ó morir de fam. ¡Terrible
situació!

—Y á n' aquests brétuls l' autoritat no 'ls diu res!